
Minneord

OSS IMELLOM

BJØRN GUNBY

KJELL NOREIK

Arne Gravem var født 27. juli 1918 og døde stille i Asker 20. mai 2007 etter noen måneders sykdom.

Han vokste opp på Løten ved Hamar i et hjem der begge foreldrene var lærere. Etter artium ved Hamar katedralskole i 1937 begynte han på medisinstudiet i Oslo.

Som mange andre i disse årene fikk han ventetid for å komme videre i studiet og tok jobb på et hvalkokeri, hvilket medførte at han var i Antarktis da krigen rammet Norge i 1940. Krigsutbruddet førte til at kokeriet ble omorganisert, og han havnet i Canada, der han under hele krigstiden tjenestegjorde som sanitetsoffiser ved Little Norway. I noe av tiden fikk han også adgang til å studere ved Universitetet i Toronto. Medisinstudiet ble avsluttet i Oslo i 1949.

Etter kortere perioder i privatpraksis ble hans hovedarbeidsplass Dikemark sykehus fra 1951. Der fikk han sin spesialistutdanning, supplert med klinikkjeneste ved Ullevål sykehus, psykiatrisk avdeling for kvinner. I tillegg til psykiatritjenesten var han også en tid ved både medisinsk og nevrologisk avdeling. Som godkjent spesialist kom han i 1960 tilbake i overlegestilling ved Dikemark sykehus og ble der til 1989. Han ble sterkt knyttet til arbeidsstedet, der han var lokalkjent og kjente svært mange av pasientene. Han var respektert av ansatte og høyt verdsatt av administrasjonen som oppnevnte ham til ulike utvalg, både internt og eksternt. Som pensjonist var han medredaktør i en bok om Dikemarks historie.

Arbeidsdagen sluttet ikke ved oppnådd pensjonsalder. Han ble engasjert i en stilling ved Sosialkontoret i Asker, hvor han både hadde direkte pasient/klientkontakt og var en aktet veileder helt til få år før han døde.

Psykofarmakologi fanget hans interesse, og han var blant de første som skrev om erfaringene med de nye nevroleptika som kom i bruk i siste halvdel av 1950-årene. I årene som fulgte skrev han en rekke artikler om rettspsykiatriske og psykofarmakologiske emner.

I mer enn 40 år, til han var omkring 85 år gammel, var han aktiv som rettspsykiater med oppdrag både i Oslo og ellers i landet. Han fikk god kontakt med dem han undersøkte og kunne gi forstandige råd i et forståelig språk til retten. Som rettspsykiater påtok han seg også gjennom flere tiår årlige undersøkelser av sikringsdømte ved Ila fengsel og sikringsanstalt.

Han var en jordnær, vennlig og beskjeden mann. Han var nær knyttet til sin familie, til kone, datter og familie for øvrig.

Vi som samarbeidet med ham gjennom flere tiår, fikk oppleve ham som en nær venn, støttende og hjelpende, pålitelig på alle måter, men også humoristisk og slagferdig.

Vi savner ham inderlig.

Publisert: 23. august 2007. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.